

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **H. B.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, čj. CPR-12458-4/ČJ-2016-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 11. 2016, čj. 33 A 104/2016-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2016, čj. KRPJ-81607/ČJ-2015-160022-SV, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, 3 roky; dle správního orgánu prvního stupně žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že část výroku ve znění „*rozhodl podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb.*“, nově zní „*rozhodl podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb.*“, a část výroku ve znění „*a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 (tři) roky*“ nově zní

„a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku.“ Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Krajský soud se s názorem žalované ztotožnil a žalobu proti jejímu rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, resp. v jejím doplnění, namítl, že krajský soud se nedostatečným způsobem vypořádal s jeho žalobními námitkami a zatížil proto své rozhodnutí nepřezkoumatelností; pochybil přitom „především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele.“ Ze stejného důvodu jsou nepřezkoumatelná i rozhodnutí správních orgánů. Nedostatečně se vypořádal též s námitkou porušení zásady materiální pravdy. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí o vyhoštění je z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze postup soudu, který však nehodlá komentovat.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení; uvedené námitce nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.

[9] Ve své ustálené judikatuře mnohokrát Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku především v tom, že se krajský soud údajně nedostatečně vypořádal s jeho námitkou týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Krajský soud se otázkou přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí obsáhle

a dostatečně zabýval na stranách 6 a 7 svého rozsudku. Na stranách 7 až 9 pak vylíčil vlastní úvahy týkající se přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele, přičemž vzal v potaz především skutečnost, že stěžovatel má v České republice syna s českou občanskou. Krajský soud k tomu mimo jiné konstatoval „nelze ponechat bez povšimnutí, že mezi žalobcem a jeho synem se nevytvořil žádný intenzivnější citový vztah, neboť žalobce svého syna takřka nevidá. Samotná skutečnost, že rozsudkem o úpravě výchovy nezletilého bylo žalobci přiznáno právo se s nezletilým jednou za dva týdny po dobu dvou hodin stýkat, nezakládá oprávnění žalobce setrvat na území ČR. Jak správně konstatovala žalovaná, žalobci nebyla dotčeným rozsudkem stanovena povinnost se s dítětem stýkat, ale bylo mu pouze přiznáno právo, aby tak mohl činit. Faktický výkon tohoto práva je však pochopitelně limitován tím, zda bude žalobce ochoten a schopen se s dítětem ve stanoveném rozsahu stýkat. Pokud žalobce vlastním jednáním (v důsledku porušení právních předpisů ČR) zapříčinil, že bude nucen z území ČR vycestovat, sám se o možnost stýkat se s nezletilým v tomto rozsahu připravil. Je třeba zdůraznit, že pobyt žalobce na území ČR byl od počátku nelegální. Žalobce tedy nemohl legitimně očekávat, že bude moci v ČR zůstat natrvalo, a pokud za těchto okolností založil na zdejšího území rodinný život, musel si být vědom možných budoucích zásahů do výkonu práva na rodinný život ze strany státu.“ Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele není nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Na uvedené úvaze krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud nic nepřezkoumatelného, a to tím spíše, že sám stěžovatel námitku nepřiměřenosti správního rozhodnutí v žalobě takřka vůbec nekonkretizoval.

[11] Nedůvodná je též námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v tom, že se krajský soud údajně nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že „skutkový stav rozhodný pro posouzení věci byl správními orgány zjištěn řádně a úplně, přičemž po prvotním zrušení původního prvostupňového rozhodnutí bylo doplněno dokažování s důrazem na objasnění rodinných vztahů žalobce na území ČR. Krajský soud se domnívá, že správní orgány vyvinuly za účelem správného zjištění skutkového stavu adekvátní úsilí, přičemž sbromáždily všechny relevantní podklady a provedly výslech matky nezletilého syna žalobce. Pakliže měl žalobce za to, že existují další zřetelné skutečnosti, které by mohly mít vliv na konečné rozhodnutí ve věci, měl možnost je správním orgánům sdělit a označit případné důkazy k prokázání svých tvrzení. Takto však žalobce neučinil, a ani z obsahu žaloby nevyplývá existence jakýchkoliv dalších rozhodných skutkových okolností, které by nebyly správními orgány zohledněny.“ Citovaná úvaha shora vytyčeným kritériím přezkoumatelnosti zcela vyhovuje. Nadto jde o úvahu věcně správnou. Stěžovatel kromě toho nemůže s úspěchem namítat nedostatečné zajištění skutkového stavu, aniž by jakkoli blíže konkretizoval, v jakém směru měly správní orgány skutkový stav podrobněji objasňovat.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce údajně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že ačkoli stěžovatel uvedenou námitku uplatnil v kasační stížnosti způsobem poměrně mnohomluvným, omezil se ve své podstatě pouze na různé variace obecného konstatování, že „[j]ak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu“. Vzhledem k obecnosti této námitky nemá Nejvyšší správní soud ve vztahu k napadenému rozsudku fakticky co přezkoumávat. Ztotožnil se přitom v této souvislosti s dostatečně a fundovaně odůvodněnými závěry krajského soudu. Nemáje potřebu je na tomto místě opakovat a cokoli k nim dodávat, pro stručnost na relevantní pasáže odůvodnění rozsudku krajského soudu odkazuje.

IV.

Závěr a náklady řízení

[13] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O akcesorickém návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť bezodkladným rozhodnutím o kasační stížnosti samotné se stal tento návrh požadavkem obsoletním.

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu